

VERDWALEN

Het zegt niets, het is niet meer dan een boutade, maar ik houd van steden (niet in het minst omdat ze vrouwelijk zijn). Waar ook ter wereld, een vluchtige blik op een stadsplan dat voor de rest zo lang mogelijk opgeborgen blijft, is genoeg. En dan met niets dan intuïtie en de kleine gave van makkelijke oriëntering dolen door straten, over pleinen en bruggen, langs arcaden en beelden, kerken, paleizen en musea, mijmerend en observerend op terrasjes, in cafés en restaurants (de enige plek waar ik nooit graag alleen ben). Tussen de illusie en de zekerheid voor een paar dagen een autochtone stadsbewoner te zijn. Nog nooit heeft een stad me bang gemaakt. Laat maar komen, geen labyrint is duister genoeg om niet met plezier in te verdwalen. Ik vind m'n weg wel, een stadspatroon is al na een halve dag vertrouwde huid.

Een taxichauffeur in Kairo zal me niet met omwegen naar m'n bestemming brengen. Van op de Bund heb ik in een tien uren durende zwerftocht door Shanghai in het duister m'n hotel

gevonden. En in Mexico Ciudad waren de iconen in de metro, bedoeld als alternatief voor de stationsnamen die analfabeten niet kunnen lezen, genoeg om naar de buitenwijken van Quetzalcoatl te reizen. Ik zeg dat niet om te stoefen, blindelings door een vreemde stad lopen is gewoon een van de weinige dingen die ik goed kan (wat ik minder goed kan, maar het is dezelfde confrontatie: voor het eerst met iemand naar bed gaan). Granada is mijn straat, Venetië een plein achter de hoek, ik ken de pubs van Dublin en voel me even vlug thuis in Namur als in Nairobi. Steden zijn als mijn binnenzak. Zou ik voor het eerst verloren lopen in Istanbul? e weg vinden, is nooit makkelijk geweest, ook niet in mijn thuishaven. Gent blijft een doolhof, de stad met het ondoorgrondelijkste stratenplan en de vervelendste middenstand, die een leefbaar centrum opoffert aan commerciële belangen. Ze heeft geen logisch middelpunt, hoofdassen ontbreken, het is een kluwen van straten en pleinen, van heerlijk eenrichtingsverkeer en lussen die auto's niet vaak genoeg terug naar de periferie leiden. In die middeleeuwse chaos heeft het kleine Gent een stratennet dat ingewikkelder is dan dat van Kaïro, Shanghai of Rio de Janeiro.

Niet verschenen.